

Dos minuts i quaranta-set segons:

Plou. Veig les gotes a la finestra, fent una cursa les unes amb les altres. Miro més enllà, veig la pluja, intensa i malenconiosa. I penso: - Si aquestes gotes, en comptes de caure, anessin cap al cel?

Surto de l'escola, auriculars a les orelles, música a fons, intentant oblidar el món, desconnectar. - I si pogués enlairar-me? - penso. Dues hores d'història seguides han estat suficients per deixar-me sense energia. Necessito prendre l'aire, respirar, viure. Córrer. Els meus peus s'enlairen, les meves cames segueixen. Una adrenalina recorre el meu cos. No paro. Cada cop més ràpid. Sento el vent que m'acaricia, les gotes que em pessigollegen. La música dels auriculars m'acompanya. No paro de córrer, no pararia mai, si no fos pel silenci.

La música s'atura brutalment, inesperadament. M'aturo jo també. I, abans que pugui treure el telèfon de la butxaca per prémer "play", una veu robòtica, inhumana surt dels meus auriculars:

- Això és un avís de la NASA. Això és un avís de la NASA. Escolta atentament les següents informacions. Avui, dimecres 14 de gener del 2032, a les onze hores, cinquanta-set minuts i tretze segons. S'aturarà la gravetat. Repeteixo. S'aturarà la gravetat. A la Terra, i a tot l'univers. Durant dos minuts i quaranta-set segons. Cada dos-cents mil anys, els planetes del nostre sistema solar queden perfectament alineats durant dos minuts i quaranta-set segons, el que provoca una saturació de forces, que causa l'atur total de la gravetat. Això farà que tots els objectes i líquids s'enlairin. Terratrèmols, tsunamis i altres catàstrofes naturals tindran lloc. L'oxigen que ens permet viure s'enlairarà a l'espai i el planeta començarà a expandir-se. La Terra parará de girar, el que provocarà vents i pluges descontrolades. Aquests només són alguns dels efectes catastròfics, i sobreviure a la Terra en aquestes condicions és quasi impossible. Per això, la NASA està produint naus espacials que permetin desafiar els efectes d'aquesta crisi durant aquests dos minuts i quaranta-set segons. No hi haurà naus per a tothom, i estaràn situades a les grans ciutats. Per poder accedir a les naus, s'han de trobar. Només els primers que arribin se salvaran.

Miro al meu voltant, encara plou. Davant meu, una dona gran, amb el mòbil a la mà. Està plorant, dedueixo que acaba d'escoltar el missatge. A la meva dreta, hi ha un bar. La gent s'aixeca de taula, nerviosa, estressada, i comença a marxar desordenadament. Els pocs cotxes que hi havia a la carretera de la meva esquerra es multipliquen. La seva velocitat també augmenta. Tenen por, tots.

Aquest missatge ha transmès una sensació de pànic i de caos. El meu telèfon comença a vibrar, la pantalla tàctil m'indica que m'està trucant la "Mama":

- Lluc! Lluc! On ets? Has sentit el missatge?

- Mama, hola. Sí, ho he sentit.

- Vine a casa! Ara mateix!

I, em penja. Ja no em noto cansat. Només sento pressió, estrès i por. Torno a córrer, però no per desconnectar, o sí, però més que res per arribar a casa el més ràpid possible. Passo davant del centre comercial, del qual tothom està sortint descontroladament. Veig l'entrada del cinema, bé, més aviat veig la gent que en surt. Tinc temps de percebre les cares terroritzades, descompostes, els ulls al buit, la boca seca. Veig un pare que porta una nena en braços. L'infant plora i crida. Són quasi les sis de la tarda i botigues i comerços ja comencen a baixar les persianes metàl·liques de protecció. Miris on miris, la tensió és present a tot arreu. El caos ha envaït la ciutat de Barcelona.

Som dimecres 14 de gener del 2032, són tres quarts de sis de la tarda, i queden només sis hores abans que s'aturi la gravetat. Accelero. Corro com mai he corregut. Travesso desenes de carrers buits fins a arribar per fi al meu. Entro a l'edifici del número 24, agafo l'ascensor, pujo al quart pis i entro a la primera porta a mà esquerra, on m'estan esperant de braços oberts les dues persones que més estimo al món, les dues persones que més desitjava veure en aquest moment, les meves dues mares. Em llenço al seu damunt, les abraço, m'abracen, no dic res, no diuen res, i comencem tots tres a plorar, a plorar com si portéssim anys aguantant la nostra pena. Així ens quedem durant un temps, llarg o curt o indefinit o és igual, perquè en aquells instants, sí que vaig desconnectar i oblidar. Només sabia una cosa. No em podia separar d'elles dues.

A la Lola, li dic Mama, és força baixeta i no massa prima. Té els cabells llisos, llargs i rossos, uns ulls marrons melosos i un nas afinat. La seva veu és dolça i agradable, el seu caràcter pausat i reflexionat. La seva dona es diu Tamara, però jo li dic Mare. Ella és més alta, més prima, més estricta també. Té una cara rodona, els ulls d'un verd viu i els cabells curts i rojos.

Enmig de tota aquesta situació caòtica, m'he oblidat totalment de parlar-vos de mi. Bé, haureu entès que em dic Lluc i que visc a Barcelona. No soc molt alt per la meua edat i tinc els cabells arrissats i curts, de color castany. Els meus ulls són d'un marró fosc i el meu nas és petitó i xafat.

- Com ho farem? - dic.

- No ho sé. - em contesta la Mama desesperada.

- Hi ha d'haver una manera de trobar aquestes naus! - s'exclama amb decisió la Mare.

- Ens morirem? - pregunto preocupat.

Cap de les dues em contesta, és evident que no tenen la resposta. Aleshores, s'obra bruscament la porta del costat del nostre pis i surt el nostre veí, en Manel.

- Què feu aquí? - ens demana - No és hora de badar! Vinga! Voleu sobreviure o no? He trobat on són les naus, aquí teniu el lloc.

Ens llença un paper i marxa corrent escales a baix, amb una motxilla gegant a l'esquena. La Tamara s'avança per recollir-lo i hi llegim: *41.298750, 2.083444*.

- Deuen ser les coordenades GPS del lloc on són les naus, no?

- Suposo. Però, què fem? Hi anem? - li contesta la Lola.

- I si són falses? - pregunto jo.

- No ens costa res provar-ho. A més, tampoc ens queda una altra opció. Si ens quedem aquí, no sobreviurem. - conclou la Mare.

Agafó una motxilla. Hi poso dues samarretes, dos pantalons i dos paires de mitjons. Veig la fotografia de família on sortim els quatre: la Mama, la Tamara, la Sandra i jo. La Sandra és la meua germana petita, però va patir un càncer terminal ara farà uns tres anys. Ens estimàvem molt, i sense ella, noto que els dies ja no són iguals, que la vida ja no té gaire sentit. En aquest moment tens, sento que m'aporta força.

- Lluc, hem de marxar! Afanya't!

Penso uns segons, i acabo agafant la imatge que poso a la bossa. Tanco la porta de l'habitació i marxo cap a la sortida del pis. Cadascú de nosaltres porta una motxilla a l'esquena. Ens quedem mirant uns instants. Veig en els seus ulls la por i la sensació d'impotència.

- Si marxem ara, podem arribar a temps a destinació. Segons això, és a l'aeroport. I, tenim vint minuts de ruta amb cotxe. - anuncia la Lola.

Tots tres dins el vehicle, sortim disparats de Sarrià, i ens dirigim cap al prat del Llobregat. Però, descobrim ràpidament que no som els únics. En arribar al encreuament del carrer, ens quedem

bloquejats enmig de la circulació. Aparentment, tothom vol salvar-se, penso. La Tamara, impacient al volant, demana:

- Tenim temps d'anar-hi a peu?

- Sí, però són quasi quatre hores. - contesta la Lola

Deixem l'automòbil allà i marxem a peu. Aquest cop, tampoc som els únics. Una fila humana infinita es mou lentament al costat de la carretera. I, curiosament, el silenci absolut regna en l'espai. És com si tots estiguéssim massa terroritzats per dir ni que fos una sola paraula.

Seguim caminant així durant unes dues o tres hores. El cel es va enfosquint. I, quan ja queda poc per arribar a l'aeroport i que el cansament comença a guanyar-me, sento un crit ofegat a uns cent metres més endavant, seguit d'un cop. De sobte, un altre crit, i un altre, i un altre, tots seguits de cops. A mesura que s'apropen els crits, percebo que els cops provenen de gent que cau. Un grup de persones amb les cares tapades està assassinant la gent que camina sense pietat. De cop, m'agafen de la mà i m'empenyen cap a la carretera, abans de llençar-me sota un cotxe.

- Lluc, no diguis res!

Estic paralytitzat pels crits de gent ferida o morta que es van apropant. Cau davant meu una persona i veig el seu cap sagnant, la seva cara terroritzada, el seu cos inanimat. Està mort. Un calfred recorre el meu cos. Passa davant meu un dels assassins, vestit de negre. Té un ganivet a la mà regalimant de sang. Les gotes cauen al terra una a una. Les conto, esperant així que passi el temps més ràpid.

A mesura que s'allunyen aquests matadors salvatges i embogits, les meves mares van traient el cap de sota el cotxe per mirar si podem sortir.

- Anem! Són les dotze menys deu. Hem d'accelerar! - diu la Tamara.

Passem al costat dels cossos i arribem a l'aeroport on trobem les portes destruïdes, segurament per la gent que ha volgut entrar. Se senten crits llunyans. Estic sense paraules, el meu cos avança per si sol, com si el meu cervell estigués bloquejat, paralytitzat pel terror i la por.

- És a la Terminal 1, porta 67, segons això. - anuncia la Lola

- És l'última porta! Passem per fora i no per dins! Arribarem abans!

Ens trobem a la pista d'on s'enlairen els avions normalment. Però, la situació no és la mateixa que en un dia qualsevol. Hi ha avions cremant-se, cossos al terra, i, al nostre voltant, centenars de grups de gent que, com nosaltres, volen pujar a les naus. Estan corrent tots cap al mig de la pista, on veig tres naus gegantesques. Una sensació de satisfacció m'envaeix. Però, ràpidament, els nervis tornen amb més força, i un sol objectiu està al meu cap: - Arribar a la nau a temps.

Córrer. Més ràpid. Avançar. No parar. Les cames em fan mal però no puc parar. No he de parar. Lluny endavant, tres punts blancs, les naus, les que em salvaran si arribo a temps. Davant meu, la Tamara, corrent com mai l'havia vist. Al darrere, la Lola, cridant i plorant de cansament. Al nostre voltant, gent, molta gent, nerviosa, estressada, preocupada; tots amb el mateix objectiu. Llavors, una veu robòtica inhumana, la mateixa que unes hores abans m'avisava d'aquesta apocalipsi, surt dels altaveus de l'aeroport, i ressona al meu cap: - Deu... Nou... -. Indica els segons que falten abans que marxin les naus, abans que es pari completament la gravetat. Aquesta gravetat tan essencial, tan important i vital, que l'acabem oblidant, menyspreant, ignorant. - Vuit... Set... Sis... -. La meua respiració s'accelera. Tinc por. Molta por. Estic terroritzat. Però, corro, no paro. Les naus es van apropant. D'uns quinze metres de llargada i deu d'alçada, són suficients per allotjar un centenar de persones. La porta per entrar-hi que també fa ofici de rampa s'està tancant. - Cinc... Quatre... -. Veig la Tamara que comença a pujar-hi. Em falten uns deu metres. - Tres... Dos... -. Ja no noto les meves cames, ni el terra, res. - Un... Zero.

Noto com el meu pes desapareix i els meus peus s'enlairen. L'angoixa m'envaeix. No penso en res. Les meves mans s'enganxen a la porta de la nau i la Mare, plena de llàgrimes, m'empeny amb forces cap a dins, just abans que la porta es tanqui completament i que la nau s'enlairi. Giro la mirada i, per una finestreta, veig la Mama, la Lola, cridant i plorant. Està fora de la nau. S'ha enlairat, com els arbres, cotxes, edificis, aigua i terra del seu voltant. En aquell moment, vull saltar per salvar-la. Però, no podia fer res. Res de res. Era impotent. Entre els seus crits ofegats, vaig reconèixer una paraula, la seva última paraula: - Lluc...

De cop, un cop de vent se l'emporta, com una fulla, cap a la muntanya més propera, fins que la perdo de vista. No puc parar de plorar. La Mare m'abraça, no diu res, no ens calen paraules, només plorem.

Des de la finestra, veig Barcelona i a mesura que ens allunyem, veig el planeta, la Terra, que s'està destruint progressivament. Veig la Lluna que, per l'atur de la gravetat, cau cap a la Terra. I, al moment de l'impacte, la veu robòtica diu: - Falta un minut i trenta-sis segons abans que torni la gravetat a l'univers. Sou els supervivents.

Mirar el planeta en destrucció era massa preocupant. Em vaig asseure i vaig treure de la motxilla la fotografia de família on sortíem els quatre.

La Tamara va seure al meu costat. I, no vam dir res. Només miràvem la fotografia.

Dimecres 14 de gener del 2032, onze hores i cinquanta-nou minuts, Nova Terra